

UITGELICHT

May Peters (49) is tromboniste, 'missionaris' en journaliste in één. De salsamuziek trok haar in 1995 naar Porto Rico. Daar ontpopte ze zich tot een beroemdheid, die onlangs een cd uitbracht met alleen vrouwelijke componisten van het eiland. Een ADHD'er die rust vindt in boeddhisme, de natuur en leven vanuit het hart.

door Ron Buienhuis foto Maartje van Berkel

May Peters: „Pas als je leeft om los te laten, om weg te geven, kom je echt vooruit.”

Caribisch geluk

„Laatst vroeg iemand: May hoe lang blijf je nog in Limburg? Ik zeg, een kilo of vier. Altijd als ik hier ben kom ik wel een kilo per week aan. Het Bourgondische leven in Limburg. Ik hou daar zóó van. Koken en muziek maken, dat zijn twee passies van mijn leven. Kijk, saxofonisten in een orkest dat zijn vaak ook als mens solisten, trompettisten dat zijn de haantjes, de aandachttrekkers, maar trombonisten dat zijn de sigarenrokende Bourgondiërs, de levensgenieters. Dat ben ik ten voeten uit. Eten en muziek zijn voor mij ook de sleutels tot het ware levensgeluk. Dat deel je beide. Ik heb op het strand in Porto Rico regelmatig contact met de salsero's, de armen uit de achterstandswijken. Er wordt daar geregeld geschoten, maar er wordt ook elke zondag muziek gemaakt. Ik voel me er helemaal thuis, omdat ik ze benader vanuit mijn hart, niet vanuit angst. M'n trombone is de sleutel. Als je zo'n rumba meespeelt, krijg je al snel van een tandenloze sloppenvrouw en blikje bier. Want dat doen ze daar samen. Als ik zie hoeveel Nederlandse gezinnen veramerikaniseren, door met het bord op schoot voor de tv te eten. Daarmee gaat de hele sociale functie van het samen eten verloren. Weet je, armoede kan heel rijk maken. Ik kom van een boerderij in Berkelaar. Mijn vader was van de klei, de rijkdom; mijn moeder van Grubenvorst, van het zand. Van mijn vader heb ik de drang tot plannen en realiseren. Van mijn moeder het nooit opgeven, maar bovenal het creatieve. Ik ben de oudste. Ik verenig alles in me. De pure muziek komt - net als zoveel andere kunsten - vaak van arme mensen. In hun armoede zoeken mensen een uitlaatklep, verbondenheid. In de onzekerheid schuilt de bron van creativiteit. Hoe rijker mensen zijn, hoe meer ze denken de ander niet echt nodig te hebben. Ik was onlangs op het WMC in Kerkrade. Hééerlijk, je voelt het gedeelde geluk van al die mensen, uit alle delen van de wereld. Of je nu uit Thailand of Denemarken komt, of zoals ik uit Porto Rico. Muziek verenigt. En tegelijkertijd beseft ik daar op het WMC hoe onuitwisbaar je roots zijn. Als ze het Limburgs volkslied spelen schiet ik altijd vol. Dat komt omdat ik uit mijn hart leef en niet meer in mijn hoofd. Ik volg een boeddhistisch pad. Ik probeer één te zijn met de natuur. Op Porto Rico mediteer ik om de dag twee uur aan het strand, met de wind van de Atlantische Oceaan in mijn haren. De andere dag fiets ik 50 kilometer over het eiland.

Ik heb dat altijd gevoeld, het vagebondenleven,

het spirituele. Maar alles kwam in een stroomversnelling toen ik aan het conservatorium in Hilversum jazz studeerde en mijn trombonedocent Bart van Lier zei dat ik 'te perfectionistisch' was. Ik moest leren loslaten, leren genieten. Muziek is een pad naar je ziel, het is emotie, beleving, geen prestatie. Daarom is muziek ook nooit 'goed' of 'slecht', dat is een rationele beoordeling. Nee, muziek is mooi of niet mooi. De tweede belangrijke persoon in mijn leven was mijn oude kleuterjuf Mia Schoenmakers. Ik kwam haar vier jaar terug weer tegen en ze zei, als een 'goede fee', dat ieder mens de keuze heeft om naar twee hoofdemoties te leven: angst of liefde. Angst blokkeert alles, door de liefde komen mensen op je pad die telkens nieuwe deuren voor je openen.

22 juni heb ik als solist mijn eerste cd uitgebracht, met behulp van de meest fantastische mensen, die 'zomaar' op mijn pad kwamen. De cd is een hommage aan acht vrouwelijke componisten / zangeressen van Porto Rico. Ik voelde dat als een statement, als een handreiking naar emancipatie en gerechtigheid voor vrouwen en democratie in het algemeen. Wat dat betreft ben ik op het eiland een missionaris die rolpatronen wil doorbreken. Ik schrijf daar ook over in Caribische webmagazines. Daarbij wordt mijn Hollandse directheid me niet altijd in dank afgenomen. Ik ben een blanke vrouwelijke musicus en daarbij ook nog eens lesbisch. Tja, daar kunnen die Latijns-Amerikaanse machismo mannen niet altijd mee omgaan.

Fee Mia heeft me ook ingewijd in de zeven spirituele wetten, zoals de wet van het oordeel (achterwege laten), de wet van de minste weerstand (het leven accepteren zoals het komt) en de wet van het loslaten. Je moet niet leven om te krijgen, om dingen naar je toe te halen. Pas als je leeft om los te laten, om weg te geven, kom je echt vooruit. Net als een auto, die moet zijn uitlaatgassen via de knalpijp weggeven, dan komt hij pas in beweging. Ik heb trouwens iets met auto's. Ik heb nu een Chevy, maar had ooit een Lincoln Towncar, zo'n acht cilinder bakbeest. Die verbruikt evenveel energie als zijn eigenaar. Men schaaft mij onder de ADHD'ers. Ik ben een levensgenieter, maar ook zeer én, én, én. Ik doe veel tegelijk, en neem te weinig tijd om echt te genieten. Mijn cd is net uit, en ik ben alweer met duizend dingen bezig. Net als mijn vader vroeger, de oogst was nog niet goed en wel van het land of er werd al weer geploegd.”

➔ www.maypeters.com